

Kirkastussunnuntai

Herran kirkkaus

Kirkkovuoden ensimmäinen puolisko sisältää suuret juhlat joulun, pääsiäisen ja helluntain. Juhlattoman arki- eli kasvupuoliskon painopiste on Vapahtajan opetuksissa ja Häneen uskovien elämässä ja todistajan tehtävässä. Kauden vihreä liturginen väri ilmentää elämää, kasvua ja toivoa. Kirkastussunnuntailla on riemun ja pelottavan outouden täyttämä leima: Herran kirkastuminen vuorella. Päivän liturginen väri on valkoinen.

Kultaisten sonnipatsaan aiheuttaman lankeemuksen jälkeen Jumala kutsuu Mooseksen uudelleen Siinain vuorelle ottamaan vastaan uudet laintaulut. Siellä Jumala antaa kirkkautensa kulkea Mooseksen ohitse ja lausuu hänelle nimensä Jahve. Jumala suojaa Moosesta kämmenellään, koska ihminen ei voi nähdä Hänen kasvojaan kuolematta. Siksi Mooses saa katsella Jumalan kirkkautta vain takaapäin Hänen kämmenensä suojaamana (2. Moos. 33:12-23).

Profeetta Elia luulee jääneensä yksin jäljelle ainoana uskollisena ja kiirehtii Horebinvuorelle valittamaan kovaa osaansa. Siellä Jumalan voima ilmenee yöllä hirmuisena myrskynä, maanjäristyksenä ja tulena, mutta Hän itse ei ole niissä. Niiden jälkeen tulee hiljainen tuulen hyminä, joka saa Elian peittämään kasvonsa vaipallaan ja asettumaan luolan suulle, jossa Jumala puhuttelee häntä: ”Mitä sinä täällä teet, Elia?” Elia saa käskyn palata takaisin hoitamaan uutta tehtävää ja ojennuksen Jumalalta siitä, että oli luullut olevansa ainoa uskollinen Israelissa. Muitakin uskollisia oli peräti seitsemän tuhatta (1. Kun. 19:1-16).

Nämä kaksi Vanhan liiton profeettaa ilmestyvät Herran seuraksi, kun Hänen kasvonsa alkavat vuorella loistaa niin kuin aurinko, ja Hänen vaatteensa tulevat valohohdoiksi. Vapahtaja on ottanut mukaansa oppilaistaan kolme: Pietarin, Jaakobin ja hänen veljensä Johannesen samoin kuin Mooses oli ottanut Joosuan Nunin pojan lisäksi Aaronin, Nadabin ja Abihun. Mooses ja Elia eivät saaneet katsella Jumalan kasvoja. Herran kirkastuneiden kasvojen näkeminen on kolmesta opetuslapsesta sanomattoman suloista. He haluaisivat jäädä vuorelle ja valmistaa Pietarin ehdotuksen mukaan kaikille kolmelle oman majan. Se on ehkä hurmioitunut muistuma Vanhan liiton ilmestysmajasta.

Samalla loistava pilvi verhoaa heidät, ja he kuulevat äänen: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt. Kuulkaa häntä.” Opetuslapset heittäytyvät maahan suuren pelon vallassa. He kokevat syvästi, että Vanhasta liitosta tuttu Jumalan erityinen läsnäolon muoto, pilvi, oli nyt varjonnut heidät. Jumala itse tunnustaa heidän Herransa omaksi Pojaksi. Herran kasvoista ja vaatteista loistava kirkkaus on se sama hohde, jota Mooses sai vuorella katsella takaapäin. Se sai jo hiljaisena tuulen tai hengen hyminänä Elian peit-

tämään kasvonsa viitallaan. Nyt he kumpikin saavat yhdessä Pietarin, Jaakobin ja Johannesen kanssa katsella Herrassa ruumiillistuvan Jumalan kirkastuneita kasvoja. Keskustellessaan Jeesuksen kanssa Hänen Jerusalemissa tapahtuvasta pois lähdöstä he näkevät uudessa valossa myös oman taistelunsa. Se saa riemullisen sisällön Herran kirkastuneiden kasvojen katselemisesta.

Raamatunluku:

Ps. 97:1-2(3-4),5-6

2. Moos. 3:1-6, 2. Piet. 1:16-18, Matt. 17:1-8 /

Jes. 6:1-7, 2. Kor. 12:2-10, Ilm. 1:9-18, Joh. 13:31-32, Joh. 17:1-5

Virsirukous:

Vuorella Kristus kirkastui kuin päivä paistavaksi.
Heleä pilvi ilmaantui, sai kaiken loistavaksi.
Pilvestä ääni kajahti: ”On tässä rakas Poikani,
te häntä kuulkaa aina.”

Kirkasta, Kristus, itsesi myös meille matkallamme.
Voimalla kalliin sanasi valaise sieluumme,
niin että kirkastettuina me saamme kerran taivaassa
veisata kiitostasi.

263: 1, 6